

Dârülmülk Konya

TARİH, KÜLTÜR, SANAT VE MEDENİYET
2023 / 2

“Vuslat”ın
750. yılında
Hz. Mevlânâ
ÖZEL SAYI

Konya Dârülmülk

KONYA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
ADINA SAHİBİ
Uğur İbrahim Altay

YAYIN KURULU

Ahmet Emre Bilgili

Azmi Özcan

Beşir Ayvazoglu

Coşkun Yılmaz

Erhan Afyoncu

Hilmi Şenalp

Mahmut Erol Kılıç

Mustafa Fayda

Mustafa S. Küçükbaşçı

Özkul Eren

Şükrü Koyuncu

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mustafa S. Küçükbaşçı

Coşkun Yılmaz

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ahmet Bilgiç

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Osman Demirtaş

EDİTÖR

Ekrem Aytaç

Mehmet Bilal Yamac

SANAT YÖNETMENİ

Özkul Eren

GRAFİK TASARIM ve UYGULAMA

Yasin Ilıcalı

FOTOĞRAF

Konya Büyükşehir Belediyesi Arşivi

İzzet Keribar

Ekrem Aytaç

2023-2

BASKI

Seçil Ofset

100. Yıl Matbaacılar Sitesi 4. Cadde No: 77

Bağcılar-İstanbul

www.secilofset.com • Sertifika No: 44903

İLETİŞİM

Konya Büyükşehir Belediyesi

Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı

Mevlana Kültür Merkezi Çimenlik Mahallesi

Aslanlı Kışla Caddesi No: 8 Karatay/KONYA

Tel: 444 55 42

web: www.konya.bel.tr

e-mail: darülmülk@konya.bel.tr

MERHABA...

Türk-İslâm düşüncesinin insan formunda tecessümü olarak nitelenebilecek Hz. Mevlânâ, Dârülmülk Konya'nın ikinci sayısının gündemini teşkil ediyor. Konya ve Hz. Mevlânâ, biri olmadan diğerinin düşünülmemeyeceği madde ve ruh bütünlüğünün ifadesi. Bu tecelli her biri düşünce dünyamızın ufuklarını zenginleştiren seçkin yazarlarımız tarafından çeşitli yönleri ile kaleme alındı ve tarihe not düşüldü. Bu yazılar özel hazırlanan illüstrasyon ve görsel malzemelerle de desteklendi.

Milletleri büyük yapan bir husus da kader anlarındaki davranış kabiliyetleridir. Adeta kurucu mayanın her hal ve şartta yaşatılması anlamına gelen bu kabiliyet tam da ihtiyaç duyulduğu anda kendi içinden yetişen nefeslerin sıcaklığı ile harekete geçer. 13. yüzyıl böyle bir kader anıdır. Türk-İslâm geleneği tarihin kaydettiği en çetin imtihanlardan biri ile karşı karşıyadır. Bir taraftan Moğol istilâsı diğer taraftan Haçlı saldırıları ile maruz kalman girdaptan kurtulma başta Hz. Mevlânâ olmak üzere Yunus Emre, Hünkar Hacı Bektaş, Hacı Bayram Veli, Şeyh Edebali, Abi Evren ve daha niceleri gibi

gönül erlerinin yeşerttiği mayanın hayatiyeti ile yeni bir yolculuğu başlatmıştır. Bu gönül erlerinin her biri yanmış yıkılmış bir coğrafyada bütün ümitlerini kaybetmiş insanlara yeni bir hayat nefesi üflediler. Her biri aynı hakîkatı kendi dilince seslendirdi.

Tarihin yetiştirdiği en güzîde şahsiyetlerden biri olan Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî de “Toprağa sevgiden başka bir tohum ekmeyiz” diyerek Türk-İslâm medeniyet anlayışının temel harcının sevgi olduğunu tebeyyün ettirmişti. İşte bu harcı korumak yarınların teminatıdır. Ancak geleneği korumak onu müzelik malzeme keyfiyeti ile değil yaşayan bir değer olarak yarınlara aktarmak ile anlamlı hale gelir. Onun için de yine Hz. Mevlânâ’nın ifadesiyle “Yeni şeyler söylemek” gereklidir. Her dem yenilenmek her an tazelenmek.

2023 senesi vuslatın 750. yılı münasebetiyle bütün dünyada “Mevlânâ Yılı” olarak idrak edilecek. Onun için Konya’ya ve bize düşen büyük sorumluluklar var. İlim ve irfan müktesebatımızın bütün dünyaya yeniden takdimi için bu vesileyi bir imkân olarak değerlendirip tarihin bu en muteber isimlerinden birinin rehberliği ile sevginin bütün hal ve tecellilerini yeniden mahzun ruhlara üflemek lâzım. Dârülmülk Konya bu sayısına bu saikle hazırlandı.

Kıymetli okuyucularımız; dergimizin bu sayısı baskı aşamasında iken bir başka vuslat daha gerçekleşti ve çok kıymetli Prof. Dr. Mustafa Sabri Küçükaşcı hocamız dar’ül-bekaya irtihal eyledi. O olmasaydı bu dergi ete kemiğe bürünemezdi. Âdeta mesuliyetini ikmal ile bizlere emanet bırakıp sonsuzluk yolculuğuna çıkar gibi gitti. Konya’nın Türk-İslâm âlemine hediye ettiği yiğit bir kıymet olarak ardında nice güzellikler bırakıp Rahmet-i rahmâna kavuştu. Dârülmülk Konya’da bu güzelliklerden olduğu için vuslat sayımız onun aziz hatırasına ithaf olunur. Makamı âli, menzili mübarek olsun.

Dergimizin yayınıyla ilgili kararlılığı ve yayın kurulunun kararlarına desteğinden dolayı Konya Büyükşehir Belediye Başkanımız Uğur İbrahim Altay’a, yazarlarımıza, tasarım ekibine, katkıda bulunan bütün dostlara müteşekkirimiz.

YAYIN KURULU

MUSTAFA SABRİ KÜÇÜKAŞCI
22 Aralık 1963 - 29 Temmuz 2023

*Bir talebe heyecanı,
muhabbeti ve gayretiyle hazırladığı
“Vuslat” Özel Sayımızı
son bir hatıra gibi bırakarak aramızdan ayrılan
muhterem hocamızı sevgi, saygı ve
rahmetle yâdediyoruz.*

Dâriülmülk
Konya

İÇİNDEKİLER

06
MEVLÂNÂ VE YUNUS SELÇUKLU'DAN OSMANLI'YA MEVLEVÎLİK
BEŞİR AYVAZOĞLU

14
NİÇİN MEVLÂNÂ VE NİÇİN ŞİMDİ?
SEYYİD HÜSEYİN NASR

18
ÂLİM VE DEVLET ADAMI İLİŞKİSİNDEN İLİM VE SİYÂSET
İLİŞKİSİNE
TAHSİN GÖRGÜN

26
MEVLEVÎLİK VE HAT SAN'ATI
UĞUR DERMAN

42
MAHMUT EROL KILIÇ İLE İRFAN GELENEĞİMİZ VE HZ. MEVLÂNÂ
ETRAFINDA "İKİMİZİN KALBİ BİRDİR, SEN BENİMSİN; BEN SENİNİM"
MUSTAFA SABRİ KÜÇÜKAŞCI

62
HZ. MEVLÂNÂ VE İNSANLAR ARASINDAKİ FARKLAR
ŞULE GÜRBÜZ

78
VARLIK VE RUH ANLAYIŞI BİLİMSEL BİLGİ-HZ. MEVLÂNÂ
M. EMİN ÜNAL

84
İNCİRE LAYIK OLDUĞUNU DÜŞÜNEN KUŞÇAĞIZLAR DEĞİLSEK
AVUCUMUZDAKİ SÜT NEREDEN?: BİR "MEVLÂNÂ FELSEFESİ"NE
NEDEN İHTİYAÇ DUYARIZ?
EMİNE CANLI

110
MEVLÂNÂ DERGÂHI VE KALEMİŞLERİ
ALİ FUAT BAYSAL

116
KONYA'DA MESNEVÎHANLIK GELENEĞİ VE MESNEVÎHANLAR
AHMET ÇELİK • HASAN YAŞAR

156
ÂLGİ İLE HAKİKAT ARASINDA İNSAN
ABDULLAH KUŞLU

164
"PEYGAMBERİMİZİN YOLU AŞKTIR..."
SÂFİ ARPAGUŞ

174
İKİ KİTAP, TEK HAKİKAT: MESNEVÎ-Yİ ŞERİF VE
MUHAMMEDİYYE
MEHMET BİLAL YAMAK

181
MOĞOL KUMANDANI BAYCU, MEVLÂNÂ VE KONYA
NADİR KARAKUŞ

188
MEVLÂNÂ'NIN HUZURU
YAVUZCAN GÖKÇER • MELİKHAN KİRAZOĞLU

222
İZMİR MEVLEVÎHÂNESİ VE NEYZEN TEVFİK
MEHMET DEMİRCİ

228
YAPAY ZEKÂNIN DİLİYLE MEVLÂNÂ CELÂLEDDİN
HASAN AKAY

236
BİR TURİZM OBJESİ OLARAK 'GÖRSEL MEVLEVİLİK'
AHMET EMRE BİLGİLİ

252
BEYAZIT YAZMA ESER KÜTÜPHANESİ'NDE
MİNYATÜRLÜ MESNEVÎ-İ MANEVÎ NÜSHASI
BEKİR ŞAHİN

262
MESNEVÎ'DEN BİR HİKÂYE HZ. ÖMER VE İHTİYAR
ÇALGICI
AHMET ANGI

274
HZ. MEVLÂNÂ VE İRFÂN
ALİ TEMİZEL

284
MEVLÂNÂ'NIN ESERLERİNDE ÜRETİM VE ÇALIŞMA
ADEM ESEN

300
ŞEMS VE MEVLÂNÂ
ABDULKERİM SURUŞ • MELİKHAN KİRAZOĞLU

312
MEVLÂNÂ
MUSTAFA ASIM KÜÇÜKAŞCI

ŞEMS VE MEVLÂNÂ*

ESER SAHİBİ: ABDULKERİM SURUŞ

MÜTERCİM: MELİKHAN KİRAZOĞLU

(“Şems ve Mevlânâ”, *Kumar-ı Aşıkane, Müesses-i Ferheng-i Sırat*, 1384, Tabran.)

*var mıdır o kumarbazdan mesudu elinde ne var
ne yok kaybeden
elinde kalan yalnız arzusudur bir el daha
kumara.*¹

Bu şiir, Şems-i Tebrîzî ile karşılaştıktan sonra Celâlüddîn-i Rûmî'nin ahvalini tüm veçheleriyle anlatıyor. Şems-i Tebrîzî Mevlânâ'yı bir kumara davet etti; bu kumar kazanç ve zafer ümidinin olmadığı bir kumar olsa da Mevlânâ en derininden bu kumarı kabul edip ona adımını attı ve hasbelkader muzaffer çıktı. Ertesindeyse arzusu 'keşke bir kez daha imkânı olsa da aynı kumarı oynasam' idi. Talihten yana bahtiyardı Mevlânâ. Ona Şems ile buluşmak nasip oldu. Aşk ve hayat kumarında kazanmak, aşkın muallimi ve aşıklar halkasının başı payesiyle namını salmak nasip oldu. Serencamıysa âriflerin ve aşıkların övüncü. Tüm aşıklar gibi onun da vuslatı, ayrılığı vardı. Ömrünce kavuşmanın talibiydi. Muradına erip maşuğuyla bir arada olduktan sonra çok sürmedi bu hal, zira acı ve uzun ayrılık devri başladı. Başlarda Şems'inin batmış olduğuna inanmadı. Günlerce mahbubunu ve muallimini ilk kez bulduğu yere, medreseye gitti. Medresenin etrafında

dolaşıp aşkından ve gamından şu rubaiyi tekrar tekrar okuyor, inanmaksızın kendisine ve başkalarına diyordu ki:

*kim öldü der ebedî yaşayana
ümidin güneşine kim öldü der
güneşin düşmanı çıkmış dama
kapatıp gözlerini der: “öldü güneş”.*²

Bir kez daha kavuşmamak üzere Şems'i kaybettiğine inanmıyordu. Herkes yanına varıp yalan da olsa Şems'ten haber veriyordu, o da onları hediyelere boğuyordu. O batmış güneş, yavaşta Mevlânâ'nın varlığının yakasından yeniden doğdu, Mevlânâ kendisi diğer bir Şems olup yeni bir devre, yeni günlere başladı.

Kapı ağyara kapalıyken Şems ile halvette baş başa olduğu, taze bir hayatın zemininin biçimlendiği önceki günlerin rüyaları ve hatıraları bundan böyle onu taze ve diri tuttu. Melâmet edenlerin acılığını, ekşi yüzlülüğünü, kınayışlarını kabul edip onların sirke seline karşı yüklerce şekeri âlem sirkengebinle taşsın diye döktüğü o tatlı günlerin hatırası! Nuh'un yaptığını yapmaktan mutluydu:

*sirke nasıl ki sirkeliği arttırır
bu halde şekere de artmak düşer*

* Konya'da, Selçuk Üniversitesi'nde 1995'in Aralık ayında düzenlenen Mevlânâ'nın Hayatı ve Düşüncesi Konferansı için Kanada'da yazılmış bir makaledir.

¹ Divan-ı Kebir, Gazel 1085

² Mevlânâ Celâlüddîn'in Hayatı, Bediuzzaman Furuzanfer, sayfa 79

*dokuz yüz sene boyunca davetteydi nuh
her bir an kavminin inkârı daha da azgın
kavim ona sirkeler döküyordu
nuh ise bir derya şeker.³*

Bir müddet daha Şems'ten bir iz bulmanın umundaydı. Olur ya belki onu geri getirir! Müridlerini teşvik ediyordu:

*gidin ey yoldaşlar çekip getirin yârimizi
getirin bana artık kaçkın dilberi*

*tatlı teranelerle, altın bahanelerle
çekip getirin eve güzel çebreli ayı*

*söz verip derse ki başka vakit gelirim
biledir tüm vaadi aldatır sizi*

*sıcak soluğun sahibidir o, efsunla
suyu düğümler, havayı bağlar*

*bir kutluluk, bir mutluluk; geldi mi o sevgili
otur da seyret hayret veren harikalarımı rabbim⁴*

Ve bazan halvetteyken gözünün önünde, yanı başında görüyordu onu. Belki derûnundaki ateş biraz azalır diye tüm sitayiş ve övgüyü ona adıyordu:

*yarım, mağaram benim; ciğeri yiyip bitiren
sevgilisin, mağarasın, ey sahip bak bana*

*ruh ve nuh, açan ve açılansın
yarılmış göğüssün, ben esrarım kapısında*

*ışık ve şenlik: mansur'un talibi sensin
tur'un kuşusun sen, ben gaganda bitap*

*gün ve oruç sensin, dilenmekten hasıl olan da sen
su da sensin testi de, bu kez su ver bana*

*güneşin hücresi sensin, nahidin hanesi de
ümidin bahçesi de sen, yolumu aç bana*

*katre ve deniz, lütuf ve kabırsın
şeker ve zehir de sen, fazla eziyet etme bana*

*yem de tuzak da sen, kadeh ve şarap
sensin hem ham hem pişmiş olan, hamlığı reva
görme bana⁵*

Bazenleriyse Şems'i aydınlıkla ve belagatle tasvir ediyor, kendi ruhuna nasıl da derinden tesir ettiğinden bahsediyordu. Şems'in adını aşkın peygamberi koymuştu. Kendisinin dervişlik harmanına taşmış ve tüm varlığını fenaya vermiş bir sel olarak görüyordu onu:

*bu gece yarıları kimdir ay gibi gelen
aşkın peygamberidir, mihraptan buraya gelen
şebirde böylesine gürültüyü kim koparmış
dervişin harmanına sel gibi taşmış*

*bir deste anabttardır aşkın kucığındaki
gelişi kapıları açmaya.⁶*

Gönlünü kaptırmış bir aşık gibi ayrılık derdinden inliyor, sarı benzi, kanayan yüreğiyle maşuktan bahsediyor, sadâkatiyle ondan aldığı her bir armağanı onun hayalinin dibinde kurban edip olur da bir iz aramak için bir ahu gibi damlarda gezindiğini, tuzaklara ve çukurlara düştüğünü pervasızca söylüyordu. Ama olmuyordu. Böylelikle maşuğun hayaliyle de bir müddet geçti.

*gönlümde bir tek sen ve senin sevdan
solgun sarı benzimde senin gamının safranı*

*senden aldığım her bir armağanı teslim ettim hayaline
tatlı hayalinde aynı çehre aynı haşmet*

*yüzlerce dama çıkayım, yüzlerce tuzığa varayım
ne edeyim, çünkü can ceylanı çölüne tutkun*

*açmazsan kapıyı dama çatıya çıkarım
ne latif bir candır seni seyreden can.⁷*

3 Mesnevî, Altıncı Defter, Beyit no: 17, 10, 20

4 Divan-ı Kebir, Gazel 163

5 Divan-ı Kebir, Gazel 37

6 Divan-ı Kebir, Gazel 2336

7 Divan-ı Kebir, Gazel 759

Halkın melâmetinden daraldığı vakitler dünyevî lezzetler ve taallukat onu kendisine çekiyor, her köşeden bir şeytan onu büyülemek ve meftun etmek için gönül çalarca göz kırpyordu. Mevlânâ ise cesurca o sihirbazlara karşı dimdik durup gönlünü bir kez daha çıkmamak üzere boyayan o ilk sevgilinin dostluğunun tatlılığına şükranla hepsini reddetti. Ahde vefasını, korumayı bilisini, maşuk tanırlığını, sebatını Şems'e şöyle anlatıyor:

*denedim bildim hepsini yoktu senden hoşu
daldım deryaya, çıkmadı sencileyin bir inci*

*binbir fıçıyı açtım, hepsini tattım
senin âsî ve kavî şarabın gibisini ne kafam bilir ne
dudağım*

*tebessüm etse gül ve yasemin kalbimde, neye şaşmalı
senden başka bir yasemin tenli beni hiç
kucaklamadı*

*senin peşine düşüp koyuverdim kendi muradımı
birkaç gün*

bir muradım mı kalır sen nasip olmadın mı⁸

Ve bazı bazı ayrılık ateşiyle canı burnuna geldiğinde vuslat yolu aramıyor, üzüntü ve acı içerisinde Şems'i muhatabı kılıp ciddiyetle şöyle diyordu:

*kimseler olmasa da olur bir ömür, sensiz olmaz ama
senden dağlanmış gönlüm, başka bir yeri kabul etmez*

*sensiz ne yaşamak güzeldir ne ölmek
gamin dururken nasıl çıkarayım başımı, sensiz
olmaz ömür*

*sen baş isen ben basan adım olayım, el isen sancak
olayım*

ve gidersen yokluk olayım, sensiz olmaz ömür

bazen vefa bazen cefadır yolun

benimsin sen! nereye gidersin? sensiz olmaz ömür⁹

Mevlânâ'nın Şems'e bu sâdıkâne, mürîdâne, aşıkâne yakarışları divanının ciddi bir hacmini teşkil ediyor. Bu beyitlerin katmanlarında Mevlânâ'nın muvaffakiyetini, Şems'in huzurunda ve onunla karşılaşmanın tesirinde nasıl Mevlânâ olduğunu da görebiliriz. Onun saadetinin sırrı bizzat seçtiği mahrumluk ve kaybediştî. İlk başlarda kendisinin de dediği üzere bir müddetliğine kendi muradını terk ediyor, sonrasında rahatça ve kolayca her bir muradını elde ediyor. Başlangıçta cüretkârca, kazanma ümidi taşımaksızın hayat ve şeref kumarına adımını atıyor, sonrasında güçlü, başı dik, muzaffer olarak kumardan çıkıyor. Her şey o kumara atılan cesurane adımların ve kaybetmeye hazır olmanın

*Divân-ı Kebir,
Beyazıt Yazma Eser
Kütüphanesi, No. 3786*

8 Divan-ı Kebir, Gazel 770

9 Divan-ı Kebir, Gazel 553

rehiniydi. Bu kaybediş tüm kazanmaların da pınarıydı, işte bu nedenle ‘bir el daha kumara arzusu’ vardı ve o kumarın cesareti aynı dirilikle kendisinde payidar kalsın istiyordu.

Şems, bunun dışında bir şey yapmadı Mevlânâ’yla. Onun köhnemiş yırtık giysilerini, Celâlüddîn’in kendi örtünmesinin, haşmetinin ve şerefının direği saydığı bu giysilerini onun üstünden çıkarttı, onu çıplaklığıyla hürleştirdi. O vakit o çıplak beden, kimseden ödünç almaksızın kendisi

bir libas dokumaya koyuldu ve kendisine atlas bir kabâ giydirdi, önceki köhne ve yırtık giysilerinden nefret ediyor, onlara lanet ediyordu:

*canım parıltısını buldu gönlüm, açılıp yarıldı gönlüm
yeni bir atlas dokudu gönlüm, bu köhne yırtık
giysinin düşmanı oldum*

*zühre idim ay oldum, iki yüz katlı felek oldum
yusuf idim, şimdiyse yusuf doğuran ben oldum*¹⁰

10 Divan-ı Kebir, Gazel 1393

Bu eski ve yırtık giysiler neydiler? Nam, şöret, müritler, şeyhülislamlık, alimlik iddiası, mal mülk, haşmet, servet, kol kanat, müderrislik, fetva makamı... Bu zincirlerin her biri bir arslanı yahut kartalı ölene dek bağlı tutmaya yeter. Şems, zincirlerini kırsın, köhne hırkasını yırtıp atsın, kendi şahsiyetinin ayı o kara bulutların ardından çıkıp güneş misâli kâinatın gecesini gün kılsın diye Celâlüddîn'e divanelik dersi verdi. Bunu Mevlânâ kendisi en belâgatli surette bizlere hikâye ediyor:

*dedi: mest değilsin, git ki ebli değilsin
gittim mest oldum, neşeyle taşar oldum*

*dedi: dîvâne değilsin, bu haneye layık değilsin
gittim dîvâne oldum, kendimi zincirlere vurdum*

*dedi: başsın ve şeybsin, yol gösterensin önden
gidensin
şeyb değilim ön değilim, buyruğuna kulum*

*dedi: mum oldun, bu cemin kiblesi oldun
cem değilim, mum değilim, darmadağın dumanın
kendisi oldum*

*dedi: vardır kolun kanadın, sana yok benden kol
kanat
kanadın kolun uğruna kanatlarımı yolar oldum¹¹*

Şems Mevlânâ'ya hiçbir şey vadetmedi: ne bir aydınlık gelecek ne de bir mükafat. Ona mükafat olarak bu kumarın uhdesinden gelmenin yeteceğini söyledi. Birisinin rahat ve ferahtan elini eteğini çekmesi, çıplak ve hafif bir nefsi, taallukatın zevalini tecrübe edebilmesi az bir nimet değil. O Celâlüddîn'i Kierkegaard'ın deyişiyle 'karanlıkta aramaya' rağbet ettirdi, ve o ' feleği kat eden tiz' Şems karanlıktan korkmamasını, gecenin kalbine inmesini sağladı.

Ama gece değildi o. Âlemi parıldatan güneş idi. Çıplaklık değildi; bizzat örtünmek, haşmet ve atlas giyinmek idi. Arzu olunandan mahrum kalmak değil mutlak bahtiyarlıktı. Fakirlik değil, ebedî zenginlik idi. Ateş değil, Kevser pınarı idi. Mevlânâ'ya nasip olmuş en mühim talih olan aşkın vasfıdır tüm bunlar:

*aşk niçin o denli kanlıdır en başta
kaçsın diye yabancısı*

*o tutuşmuş mumların aksinedir
ateş gözüdür: ama tümünden hoştur¹²*

Mevlânâ'nın aşk tecrübesi meydanın eri olmayanlar oraya ulaşmasınlar, şöretin ve gümüşün peşinde olanlar o gümüş maşuktan behresiz kalıp ümitsizliğe kapılsınlar; nihayeten bir tek cesurlar ve sadık aşıklar onun sevdalısı olsun diye göğün latif aşkının başta hunhar bir çehreyle arz ettiğini öğretti.

Şems öğretti ve Mevlânâ sınavı gördü ki aşıklık hürlüğü kendisidir ve eğer hürriyet talebi yoksa orada aşıklıktan da bir lezzet düşmez kimsenin payına. Mevlânâ'yı Şems'ten ayrı düştükten sonra sıcakla sarıp ısıldatan, sesini kubbede ebediyen aksettiren aşk güneşiydi:

*bir güzel aşk bizimkisi yâ rab
sıcak nasıl da sardı bizi, çünkü güneş gibi bir
aşktır bu yâ rab
nasıl da saklı nasıl da apaçık.¹³*

11 Divan-ı Kebir, Gazel 1393

12 Mesnevi, Üçüncü Defter, Beyit no: 4750, 3920

13 Divan-ı Kebir, Gazel 95

Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı
Mevlana Kültür Merkezi. Çimenlik Mahallesi. Aslanlı Kışla Caddesi. No:8
Karatay/KONYA